

Препорака бр. 169

Препорака за политиката за вработување (дополнителни одредби), 1984 г.

Генералната конференција на Меѓународната организација на трудот,

Свикана во Женева од страна на Управниот орган на Меѓународната канцеларија на трудот, се состана на својата седумдесетта седница на 6 јуни 1984 година, и

Земајќи ги предвид постојните меѓународни стандарди што се содржани во Конвенцијата и Препораката за политиката за вработување, 1964 г., како и во другите меѓународни инструменти на трудот што се однесуваат на определени категории работници, особено Конвенцијата и Препораката за работници со семејни обврски, 1981 г., Препораката за повозрасни работници, 1980 г., Конвенцијата и Препораката за миграција заради вработување (ревидирана), 1949 г., Конвенцијата за работници мигранти (дополнителни одредби), 1975 г., и Препораката за работници мигранти, 1975 г.,

Потсетувајќи на одговорноста на Меѓународната организација на трудот, што произлегува од Декларацијата од Филадельфија, за разгледување и земање предвид на дејството на економските и финансиските политики врз политиката за вработување со оглед на основната цел дека сите луѓе, без разлика на расата, вероисповедта или полот, имаат право на материјална добросостојба и духовен развој во услови на слобода и достоинство, на економска сигурност и еднакви можности,

Потсетувајќи дека Меѓународниот пакт за економски, социјални и културни права, усвоен од страна на Генералното собрание на Обединетите нации во 1966 година, предвидува признавање, меѓу другото, на правото на работа, што го опфаќа правото на секое лице на можност за заработување за живот преку слободно избрана или прифатена работа, и за преземање на соодветните мерки за постепено постигнување на целосното остварување и заштита на ова право.

Потсетувајќи, исто така, на одредбите на Конвенцијата за елиминација на сите форми на дискриминација врз жените, усвоена од страна на Генералното собрание на Обединетите нации во 1979 година,

Согледувајќи ја, со оглед на зголемената меѓусебна зависност во рамките на светската економија и на ниските стапки на економски раст во последниве години, потребата за координирање на економските, монетарните и социјалните политики на национално и меѓународно ниво, за вложување напори за намалување на диспаритетот меѓу развиените земји и земјите во развој и за воспоставување нов меѓународен економски поредок, со цел да искористат во најголема можна мера ресурсите за развој и за создавање можности за вработување и, оттаму, за борба против невработеноста и недоволната вработеност,

Земајќи го предвид влошувањето на можностите за вработување во најголемиот број индустријализирани земји и земји во развој и изразувајќи го уверувањето дека сиромаштијата, невработеноста и нееднаквите можности се неприфатливи во смисла на хуманоста и социјалната правда, може да предизвикаат социјални тензии и на тој начин да создадат услови што може да го загрозат мирот и да го доведат во прашање остварувањето на правото на

работа, што вклучува слободен избор на вработувањето, правични и поволни услови за работа и заштита од невработеност,

Сметајќи дека Конвенцијата и Препораката за политиката за вработување, 1964 г., треба да се вклучи во пошироката рамка на Декларацијата за принципите и програмите за акција, донесена во 1976 година од страна на Трипартитната светска конференција за вработување, распределба на приходите и социјалниот напредок и меѓународната поделба на трудот, и на резолуцијата за дополнителните активности во врска со Светската конференција за вработување, донесена од страна на Меѓународната конференција на трудот во 1979 година,

Одлучувајќи се за донесување определени предлози во однос на политиката за вработување, што претставува четврта точка на дневниот ред на седницата, и

Утврдувајќи дека овие предлози треба да добијат форма на Препорака што ја надополнува Конвенцијата и Препораката за политиката за вработување, 1964 г.,

на дваесет и шести јуни, илјада деветстотини осумдесет и четврта година, ја донесува следнава Препорака, што може да се наведува како Препорака за политиката за вработување (дополнителни одредби), 1984 г.

I. Општи принципи на политиката за вработување

1. Промовирањето целосно, продуктивно и слободно избрано вработување што е предвидено во Конвенцијата и Препораката за политиката за вработување, 1964 г., треба да се смета како средство за практично остварување на правото на работа.

2. Целосното признавање на правото на работа од страна на членките треба да биде поврзано со спроведувањето економско-социјални политики што се наменети за промовирање целосно, продуктивно и слободно избрано вработување.

3. Промовирањето целосно, продуктивно и слободно избрано вработување треба биде приоритет и интегрален дел на економско-социјалните политики на членките и, кога е тоа соодветно, нивните планови за задоволување на основните потреби на населението.

4. Членките треба да посветат посебно внимание на најефикасните мерки за зголемување на вработеноста и производството и да формулираат политики и, кога е тоа соодветно, програми наменети за олеснување на зголеменото производство и правична распределба на основните стоки и услуги и правична распределба на приходите низ целата земја, со цел да ги задоволат основните потреби на населението во согласност со Декларацијата за принципите и програмите за акција на Светската конференција за вработување.

5. Во согласност со националната практика, политиките, плановите и програмите што се спомнуваат во ставовите 3 и 4 на оваа Препорака треба да се изготвуваат и да се спроведуваат во консултации и во соработка со организациите на работодавачите и на работниците и со другите организации што ги застапуваат засегнатите лица, особено оние во руралниот сектор што се опфатени со Конвенцијата и Препораката за организациите на руралните работници, 1975 г.

6. Економските и финансиските политики, и на национално и на меѓународно ниво, треба да го одразуваат приоритетот што треба да им се даде на целите што се спомнуваат во ставовите 3 и 4 на Препораката.

7. Политиките, плановите и програмите што се спомнуваат во ставовите 3 и 4 на оваа Препорака треба да бидат насочени кон елиминирањето на сите видови дискриминација и осигурување за сите работници еднакви можности и третман во однос на пристапот до вработување, условите за вработување, платите и примањата, професионалната ориентација, стручната обука и кариерниот развој.

8. Членките треба да преземат мерки за ефективна борба против незаконитото вработување, т.е. вработувањето што не е во согласност со барањата на националните закони, прописи и практики.

9. Членките треба да преземат мерки за овозможување на прогресивниот премин на работниците од неформалниот сектор, каде што тој постои, во формалниот сектор.

10. Членките треба да донесат политики и да преземат мерки што, земајќи ги предвид националното право и практика, треба...

(а) да го олеснат приспособувањето кон структурните промени на глобално ниво, секторско ниво и на ниво на претпријатие и повторното вработување на работниците што ги загубиле своите работни места како резултат на структурни и технолошки промени; и

(б) да го заштитат вработувањето, или да го олеснат повторното вработување, на работниците што се погодени во случај на продажба, пренос, затворање или релокација на некое друштво, погон или опрема.

11. Во согласност со националното право и практика, методите за остварување на политиките за вработување може да вклучуваат склучување колективни договори за прашања што се од значење за вработувањето, како што се...

(а) промовирање и заштита на вработувањето;

(б) економско-социјални последици на реструктурирањето и рационализацијата на гранки на економската активност и претпријатија;

(в) реорганизација и кратење на работното време;

(г) заштита на посебни групи; и

(д) информирање за економски, финансиски и прашања во врска со вработувањето.

12. Членките треба, во консултации со организациите на работодавачите и работниците, да преземат ефективни мерки за охрабрување на мултинационалните претпријатија да ги спроведуваат и да ги промовираат особено политиките за вработување што се утврдени во Трипартитната декларација за принципите во врска со мултинационалните претпријатија и социјалната политика, 1977 година, и за осигурување дека се избегнуваат негативните ефекти на инвестициите на мултинационалните претпријатија врз вработеноста и се поттикнуваат позитивни ефекти.

13. Со оглед на зголемената меѓусебна зависност во рамките на светската економија, членките треба, покрај мерките што се преземаат на национално ниво, да ја зајакнуваат меѓународната соработка за да ја осигурат успешноста на борбата против невработеноста.

II. Политика за населението

14.

(1) Покрај осигурувањето на постоењето доволно можности за вработување, политиките за развој и вработување би можеле, кога тоа е соодветно и во согласност со националното право и практика, да вклучуваат политики и програми за населението што се наменети за осигурување на промовирањето на добросостојбата на семејството и семејното планирање преку програми за информирање и доброволно образование за прашања поврзани со населението.

(2) Членки, особено земјите во развој, во соработка со националните и меѓународните невладини организации, би можеле...

(а) да посветат посебно внимание во своите политики и програми за населението на едукацијата на постојните и потенцијалните родители за придобивките на планирањето на семејството;

(б) во руралните области, да посветат посебно внимание на зголемувањето на бројот на здравствените установи и општински центри што нудат услуги за планирање семејство, како и на бројот на обучени лица за обезбедување на овие услуги; и

(в) во урбаните области, да посветат посебно внимание на итната потреба за изградба на соодветната инфраструктура и подобрување на условите за живот, особено во сиромашните квартали.

III. Вработување на младите и обесправените групи и лица

15. Во контекстот на севкупната политика за вработување, членките треба да донесат мерки за одговарање на потребите на сите категории лица што често имаат тешкотии при наоѓањето трајно вработување, како што се определени жени, определени млади работници, лицата со попречености, повозрасните работници, долгорочно невработените лица и работниците мигранти што законито престојуваат на нивната територија. Овие мерки треба да бидат во согласност со одредбите на меѓународните конвенции и препораки на трудот што се однесуваат на вработувањето на овие групи и со условите за вработување што се утврдени во националното право и практика.

16. Земајќи ги предвид националните услови и во согласност со националното право и практика, мерките што се спомнуваат во став 15 на оваа Препорака би можеле да вклучуваат, меѓу другото, и...

(а) општо образование што е достапно за сите и програми за професионална ориентација и стручна обука за да им се помогне на овие лица да најдат работа и да ги подобрат своите можности за вработување и своите приходи;

(б) создавање систем за обука што се поврзан и со образовниот систем и со светот на трудот;

(в) служби за советување и вработување што треба да им помогнат на лицата да влезат во пазарот на трудот и да најдат вработување што соодветствува на нивните вештини и склоности;

(г) програми што креираат вработување за плата во посебни региони, области или сектори;

(д) програми за приспособување кон структурните промени;

(ѓ) мерки за континуирана обука и преквалификација;

(е) мерки за професионална рехабилитација;

(ж) помош за доброволна мобилност; и

(з) програми за промовирање на самовработувањето и работничките задруги.

17.

(1) Треба да се преземаат други посебни мерки за младите луѓе. Особено...

(а) јавните и приватните институции и претпријатија треба да се охрабрат да ангажираат и да обучуваат млади луѓе на начини што се соодветни на националните услови и практики;

(б) иако треба да се даде приоритет на интегрирањето на младите лица во редовното вработување, може да се воспостават посебни програми за целите на вработување на младите лица врз доброволна основа за спроведувањето на општествените проекти, особено локалните проекти што имаат социјален карактер, имајќи ги на ум одредбите на Препораката за посебните програми за младите лица, 1970 г.;

(в) треба да се воспостават посебни програми што вклучуваат паралелно работење и обучување за да им се помогне на младите луѓе во наоѓањето на првата работа;

(г) можностите за обука треба да бидат приспособени кон техничкиот и економскиот развој и треба да се подобри квалитетот на обуката;

(д) треба да се преземат мерки за олеснување на преминот од училиште на работа и за промовирање на можностите за вработување по завршувањето на обуката;

(ѓ) истражувањето на изгледите за вработување треба да се промовира како основа за рационална политика за стручна обука; и

(е) треба да се заштитат безбедноста и здравјето на младите работници.

(2) Мерките што се спомнуваат во алинеја (1) на овој став треба да се следат внимателно за да се осигури дека резултираат со корисни ефекти врз вработеноста на младите луѓе.

(3) Овие мерки треба да бидат во согласност со одредбите на меѓународните конвенции и препораки на трудот што се однесуваат на вработувањето на младите лица и со условите за вработување што се утврдени во националното право и практика.

18. Може да се обезбедуваат стимулации што се соодветни на националните услови и практики за да се олесни спроведувањето на мерките што се спомнуваат во ставовите од 15 до 17 на оваа Препорака.

19. Во согласност со националното право и практика, треба да се спроведат целосни и навремени консултации за формулирањето, примената и следењето на мерките и програмите што се спомнуваат во ставовите од 15 до 18 на оваа Препорака меѓу надлежните органи и организациите на работодавачите и работниците и останатите засегнати организации.

IV. Технолошки политики

20. Еден од основните елементи на националната развојна политика треба да биде олеснувањето на развојот на технологијата како средство за зголемување на производниот потенцијал и за постигнување на значајните развојни цели во врска со создавањето можности за вработување и задоволување на основните потреби. Технолошките политики треба, земајќи го предвид стадиумот на економскиот развој, да придонесат за подобрувањето на условите за работа и скратувањето на работното време и да вклучуваат мерки за спречување на губењето на работните места.

21. Членките треба...

(а) да го охрабрат истражувањето за изборот, усвојувањето и развојот на нови технологии и за нивните ефекти врз обемот и структурата на вработеноста, условите за вработување, обуката, содржината на работата и барањата за вештини; и

(б) да го поттикнат истражувањето на технологиите што се најсоодветни за специфичните услови во земјите, преку осигурување на вклучувањето независни истражувачки институти.

22. Членките треба да вложат напори за осигурување преку соодветни мерки...

(а) дека системите за образование и обука, вклучувајќи ги програмите за преквалификација, им нудат на работниците доволно можности за приспособување кон изменетите барања за вработување што произлегуваат од технолошките промени;

(б) дека се посветува посебно внимание на најдоброто можно искористување на постојните и идните вештини; и

(в) дека негативните ефекти на технолошките промени врз вработеноста, работните и животните услови и врз здравјето и безбедноста на работа се елиминирани во можната мера, особено преку вклучување на ергономските прашања и прашањата во врска со безбедноста и здравјето во фазата на дизајнирање на новите технологии.

23. Членките треба, преку сите методи што се соодветни на националните услови и практики, да го промовираат користењето соодветни нови технологии и да ги гарантираат или да ги подобрат врсните и консултациите меѓу различните единици и организации што се засегнати од овие прашања и репрезентативните организации на работодавачите и работниците.

24. Засегнатите организации на работодавачите и работниците и претпријатијата треба да се охрабрат да помогнат во дисеминацијата на општите информации за технолошките избори, во

промовирањето на технолошките врски меѓу големите и малите претпријатија и во воспоставувањето релевантни програми за обука.

25. Во согласност со националната практика, членките треба да ги поттикнуваат организациите на работодавачите и работниците да склучуваат колективни договори на национално ниво, секторско ниво и на ниво на претпријатија за социјалните последици од воведувањето на новите технологии.

26. Членките треба, колку што е тоа можно и во согласност со националното право и практика, да ги поттикнуваат претпријатијата, кога тие во своето работење воведуваат технолошки промени што веројатно ќе имаат значајни последици за работниците во претпријатието...

(а) да ги вклучат работниците и/или нивните претставници во планирањето, воведувањето и користењето на новите технологии, односно да ги информираат за ефектите и можностите што ги нудат таквите нови технологии и да ги консултираат однапред со цел да постигнат договори;

(б) да промовираат подобра организација на работното време и подобра дистрибуција на вработеноста;

(в) да ги спречуваат и да ги ублажуваат во најголема можна мера сите негативни ефекти на технолошките промени врз работниците; и

(г) да промовираат инвестиции во технологија што би го поттикнала, директно или индиректно, создавањето работни места и би придонела за прогресивното зголемување на производството и за задоволувањето на основните потреби на населението.

V. Неформален сектор

27.

(1) Националната политика за вработување треба да ја препознае важноста на неформалниот сектор како извор на работни места, т.е. на економските активности што се вршат надвор од институционализираните економски структури.

(2) Треба да се изготвуваат програми за промовирање на вработувањето за да се поттикне семејната работа и независната работа во индивидуални работилници, како во урбаните, така и во руралните подрачја.

28. Членките треба да преземат мерки за промовирање комплементарни односи меѓу формалните и неформалните сектори и за обезбедување поголем пристап на претпријатијата од неформалниот сектор до ресурси, пазари за производите, кредити, инфраструктура, капацитети за обука, техничка експертиза и подобрени технологии.

29.

(1) При преземањето на мерките за зголемување на можностите за вработување и за подобрување на условите за работа во неформалниот сектор, членките треба да вложат напори за овозможување на постепено интегрирање на овој сектор во националната економија.

(2) Членките треба да го земат предвид фактот дека интегрирањето на неформалниот сектор во формалниот сектор може да ја намали неговата способност за апсорпција на работната сила и за генерирање приходи. Сепак, тие треба да се обидуваат постепено да го прошират опфатот на регулаторните мерки и на неформалниот сектор.

VI. Мали претпријатија

30. Националната политика за вработување треба да ја земе предвид важноста на малите претпријатија како работодавачи и да го препознае придонесот на локалните иницијативи за отворање работни места кон борбата против невработеноста и кон економскиот раст. Овие претпријатија, што може да бидат во различни облици, како, на пример, мали традиционални претпријатија, задруги и здруженија, нудат можности за вработување, особено за работниците што имаат посебни тешкотии.

31. По консултации и во соработка со организациите на работодавачите и работниците, членките треба да ги преземат потребните мерки за промовирање на комплементарните односи меѓу претпријатијата што се спомнуваат во став 30 на ова Препорака и останатите претпријатија, за подобрување на условите за работа во овие претпријатија и за подобрување на нивниот пристап кон пазари за производите, кредити, техничка експертиза и подобрени технологии.

VII. Регионални развојни политики

32. Во согласност со националното право и практика, членките треба да ја препознаат важноста на рамномерниот регионален развој како начин за ублажување на социјалните проблеми и проблемите со вработеноста што се предизвикани од нееднаквата распределба на природните ресурси и неадекватната мобилност на производните средства, како и на поправањето на нееднаквата распределба на растот и вработеноста меѓу регионите и областите во рамките на една земја.

33. Треба да се преземат мерки, по консултации и во соработка со претставниците на засегнатото население и особено со организациите на работодавачите и работниците, со цел да се промовира вработеноста во недоволно развиените или пасивните области, пропаднатите индустриски и земјоделски области, граничните зони и, начелно, деловите од земјата што не добиле доволно користи од националниот развој.

34. Земајќи ги предвид националните услови и плановите и програмите на секоја членка, мерките што се спомнуваат во став 33 на оваа Препорака би можеле да вклучуваат, меѓу другото, и...

- (а) креирање и развој на полини и центри на раст со добри изгледи за генерирање вработувања;
- (б) развивање и интензивирање на регионалниот потенцијал, земајќи ги предвид човечките и природните ресурси на секој регион и потребата за кохерентен и рамномерен регионален развој;
- (в) зголемување на бројот и големината на средните и малите градови за урамнотежување на растот на големите градови;

(г) подобрување на достапноста, дистрибуцијата и пристапот до суштинските услуги што се потребни за исполнување на основните потреби;

(д) охрабрување на доброволната мобилност на работниците во секој регион и меѓу различните региони во земјата преку соодветни мерки за социјална помош, истовремено вложувајќи напори за промовирање задоволителни услови за живот и работа во нивните матични подрачја;

(ф) инвестирање заради подобрувања на регионалните инфраструктури, услужни и административни структури, вклучувајќи го распределувањето на потребниот персонал и обезбедувањето можности за обука и преквалификација; и

(е) унапредување на учеството на заедницата во утврдувањето и спроведувањето на мерките за регионален развој.

VIII. Јавни инвестиции и посебни програми за јавни работи

35. Членките би можеле да спроведуваат економско и социјално одржливи јавни инвестиции и посебни програми за јавни работи, особено за целите на креирање и одржување вработувања и зголемување на приходите, намалување на сиромаштијата и подобро исполнување на основните потреби во подрачјата со широко распространета невработеност и недоволна вработеност. Таквите програми треба, кога тоа е можно и соодветно...

(а) да посветуваат посебно внимание на создавањето можности за вработување на обесправените групи;

(б) да вклучуваат рурални и урбани инфраструктурни проекти, како и изградба на капацитети за задоволување на основните потреби во руралните, урбаните и субурбаните подрачја и зголемени продуктивни инвестиции во сектори како што се енергетиката и телекомуникациите;

(в) да придонесат за зголемувањето на стандардот на социјалните услуги во области како што се образованието и здравствената заштита;

(г) да се дизајнираат и да се спроведуваат во рамките на развојните планови, ако ги има, и во консултации со засегнатите организации на работодавачите и работниците;

(д) да ги идентификуваат лицата што треба да бидат корисници на програмите, да ја утврдат достапната работна сила и да ги дефинираат критериумите за избор на проектите;

(ф) да осигурат дека работниците се ангажираат врз доброволна основа;

(е) да осигурат дека работната сила не се одвлекува од други продуктивни активности;

(ж) да обезбедат услови за вработување што се во согласност со националното право и практика, и особено со законските одредби што го уредуваат пристапот до вработување, работното време, плаќањето, платените годишни одмори, безбедноста и здравјето на работа и надоместоците за повреди на работното место; и

(з) да ја овозможат стручната обука на работниците што се ангажирани во таквите програми, како и преквалификацијата на оние што, поради структурните промени во производството и вработеноста, морале да ги променат своите работни места.

IX. Меѓународна економска соработка и вработување

36. Членките треба да го промовираат развојот на меѓународната трговска размена за да си обезбедат меѓусебна помош во остварувањето на растот на вработеноста. За оваа цел, тие треба да соработуваат во рамките на меѓународните тела што се вклучени во олеснувањето одржливи и заемно корисни зголемувања на меѓународната трговија, техничката помош и инвестициите.

37. Имајќи ги предвид нивните одговорности во однос на останатите надлежни меѓународни тела, членките треба, за целите на осигурувањето на ефикасноста на политиките за вработување, да ги усвојат следниве цели:

(а) промовирање на растот на производството и на светската трговска размена во услови на економска стабилност и раст на вработеноста, во контекстот на меѓународната соработка за развој и врз основа на еднакви права и заемни погодности;

(б) препознавање дека меѓусебната зависност на државите, што произлегува од сè поголемото интегрирање на светската економија, треба да го помогне креирањето клима во која државите може, секогаш кога тоа е соодветно, да утврдуваат заеднички политики наменети за промовирање на правичната распределба на социјалните трошоци и користи од структурното усогласување, како и поправична меѓународна распределба на приходите и богатството, на начин што ќе им овозможи на земјите во развој да го апсорбираат зголемувањето на својата работна сила, а на развиените земји да ги зголемат своите нивоа на вработеност и да ги намалат трошоците за приспособување на засегнатите работници;

(в) координирање на националните политики во врска со трговијата, структурните промени и усогласувањето за да овозможат поголемо учество на земјите во развој во светското индустриско производство во рамките на отворен и правичен светски систем за трговска размена, стабилизирање на цените на трговските стоки на нивоа на плаќање што се прифатливи и за производителите и за потрошувачите, и охрабрување на инвестициите во производството и преработката на трговските стоки во земјите во развој;

(г) поттикнување мирно решавање на споровите меѓу земјите и постигнување спогодби за намалување на вооружувањето со што ќе се постигне безбедност за сите земји, како и прогресивно пренесување на расходите за вооружување и повторна конверзија на индустријата за оружје кон производството на основните производи и услуги, особено оние што се наменети за задоволување на основните потреби на населението и потребите на земјите во развој;

(д) вложување напори за постигнување договор за усогласено дејствување на меѓународно ниво со цел да се подобри меѓународниот економски систем, особено во финансиската сфера, така што ќе се унапреди вработеноста во развиените земји и во земјите во развој;

(е) зголемување на заемната економска и техничка соработка, особено меѓу земјите на различни нивоа на економски развој и со различни социјални и економски системи, преку размена на искуства и развој на комплементарни капацитети, особено во областите на вработувањето и човечките ресурси и изборот, развојот и трансферот на технологијата во

согласност со заемно прифатеното право и практика во врска со правата на приватна сопственост;

(е) создавање услови за одржлив, неинфлаторен раст на светската економија и за воспоставување подобрен меѓународен монетарен систем што би довел до воспоставувањето нов меѓународен економски поредок; и

(ж) осигурување поголема стабилност на девизните курсеви, намалување на должничкото оптоварување на земјите во развој, обезбедување долгорочна финансиска помош со ниски трошоци за земјите во развој и донесување политики за усогласување што ги промовираат вработеноста и задоволувањето на основните потреби.

38. Членките треба...

(а) да го промовираат трансферот на технологиите со цел да им овозможат на земјите во развој да ги приспособат, врз основа на правични и разумни комерцијални услови, оние технологии што се најсоодветни за унапредувањето на вработеноста и задоволувањето на основните потреби; и

(б) да преземат соодветни мерки за создавање и одржување на вработеноста и за обезбедување можности за обука и за преквалификација. Таквите мерки би можеле да вклучуваат воспоставување национални, регионални или меѓународни фондови за приспособување за да се помогне позитивното приспособување на индустриите и работниците што се засегнати од промените во светската економија.

X. Меѓународна миграција и вработување

39. Членките, земајќи ги предвид меѓународните конвенции и препораки на трудот за работниците мигранти, треба, во случајот на меѓународна миграција, да донесат политики наменети за...

(а) создавање повеќе можности за вработување и подобри услови за работа во земјите на иселување за да се намали потребата за мигрирање заради наоѓање вработување; и

(б) осигурување дека меѓународната миграција се одвива под услови што промовираат целосно, продуктивно и слободно избрано вработување.

40. Членките што вообичаено или често примаат значаен број странски работници за целите на нивното вработување треба, кога таквите работници доаѓаат од земји во развој, да вложуваат напори за поцелосна соработка во развојот на таквите земји, преку соодветно интензивирани движење на капиталот, зголемување на трговската размена, трансфер на техничко знаење и помош во стручното оспособување на локалните работници, за да воспостават ефективна алтернатива за мигрирањето заради вработување и да им помогнат на засегнатите земји во подобрувањето на нивната ситуација во однос на економијата и вработеноста.

41. Земјите што вообичаено или често се соочуваат со значителни одливи на своите државјани за целите на вработување во странство треба, под услов ако таквите мерки не се во спротивност со правото на секое лице да напушти која било земја, вклучително и сопствената, да преземат мерки преку законодавството, договори со организациите на работодавачите и работниците, или на каков било друг начин што е во согласност со националните услови и

практики, за спречување на злоупотребите во фазата на вработување или заминување, што може да резултираат со незаконски влез или престој и вработување во некоја друга земја.

42. Земјите на иселување што се во развој, за да го олеснат доброволното враќање на своите државјани што поседуваат дефицитарни вештини, треба...

(а) да ги обезбедат потребните стимулации; и

(б) да побараат соработка од земјите што ги вработуваат нивните државјани, како и од Меѓународната канцеларија на трудот и останатите меѓународни или регионални тела што се засегнати од таквото прашање.

43. Членките, како земјите на вработување, така и земјите на потекло, треба да преземат соодветни мерки за...

(а) спречување на злоупотребите при регрутирањето на работната сила за работа во странство;

(б) спречување на експлоатирањето на работниците мигранти; и

(в) осигурување на целосното остварување на правата на слобода на здружување и организирање и колективно договарање.

44. Членките, како земјите на вработување, така и земјите на потекло, треба, кога е тоа неопходно, целосно земајќи ги предвид постојните меѓународни конвенции и препораки на трудот што се однесуваат на работниците мигранти, да склучуваат билатерални и мултилатерални договори во врска со прашања како што се правото на влез и престој, заштитата на правата што произлегуваат од работниот однос, промовирањето на можностите за образование и обука за работниците мигранти, социјалната сигурност и обезбедувањето помош за работниците и членовите на нивните семејства што сакаат да се вратат во својата земја на потекло.

ЗТЦ

ЗДРУЖЕНИЕ ЗА ТРУДОВО И СОЦИЈАЛНО
ПРАВО НА СЕВЕРНА МАКЕДОНИЈА